

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Staur. Dr. GH. CIUHANDU

ABONAMENTE:
Pentru 1 an . . . lei 300
Pentru 6 luni . . . lei 150

Judecătorii Comunale și Preoșimea

de Pr. Dr. Roman Popa

Prin schimbarea așezământului constituțional al Statului român, întreagă legislația țării trece prin reforme și prefaceri importante. După Constituție, într'un spirit cu totul nou, a fost promulgată Legea Administrativă, care s'a și pus în aplicare prin instalarea Rezenților Regali la posturile de comandă.

De prezent a fost promulgată, în domeniul puterii judecătorești, Legea de organizare judecătorească, prin care se aduce o inovație pe tărâmul juridic, sau mai bine zis reinvie trecutul tradițional, de pe vremea Statutului organic, în ce privește organizarea instanțelor judiciare.

Prin noua lege de organizare judecătorească, se institue, în fiecare comună rurală, nereședință de judecătorie, o instanță nouă, numită „*Judecătorie comunală*”, compusă din: primarul comunei ca președinte, preotul și învățătorul ca membri în judecătorie, și notarul comunei ca grefier. În competența judecătoriei comunale cad: micile conflicte dintre țărani, atât din domeniul dreptului civil — bunuri mobile până la valoare de Lei 500 — cât și din domeniul dreptului penal, contravențiile la ordonanțele administrative prevăzute în Codul penal Art. 580.

În urma acestor dispoziții legale preotul va avea rolul de judecător, îndrumător și povățuitor al credincioșilor săi. În astfel de împrejurări favorizate de Lege, preotul trebuie să fie condus de mult simț și tact pastoral; pe lângă care va mai trebui să aibă și cunoștințe juridice generale.

Știința Dreptului, ca orice știință, evoluează continuu, tinzând spre perfecționare cătră principiul biblic: „...Nu voesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”; adică nu nimicirea celui păcătos, ci îndreptarea lui, pentru a deveni membru și instrument util societății și fiu devotat Bisericii.

E absolut necesar, deci, ca tinerii teologi, viitorii preoți de mâine, să primească și cunoștințe juridice, chiar de pe băncile școlii, pentru a putea precumpăni și îmbina morala cu justețta și pentru a putea împăca semenii între oaltă și pe om cu Dumnezeu.

Pentru a se ajunge la această țintă și la un nivel de cunoștințe, cerut de împrejurările actuale, ar fi conșult ca, pe lângă fiecare Academie s'au Facultate teologică, să ia ființă o catedră de Drept laic, în care să se încadreze, după anii de studiu, următoarele discipline:

În anul I se vor putea preda *cunoștințele generale juridice* și în special Dreptul civil și penal.

În anul II: *Legislația civilă-bisericască*, adică legile țării, cari ajung în legătură cu organizarea și viața bisericască.

În anul III se va putea preda *Cooperația și Asociațiile țărănești*, pentru a putea îndruma țărănimea la bunăstare materială.

În fine în anul IV se va putea preda: *Statistică, Finanțe și Contabilitate*, ca o îndrumare pentru buna și regulata administrare a averilor bisericăști.

Spiritul timpului cere, ca preotul de azi să fie îndrumător poporului în toate ramurile vieții sociale.

Sfântul Sinod al Bisericii noastre este în drept a delibera în cauză și a căuta soluția cea mai nimerită pentru cultivarea noilor generații de preoți în toate ramurile științelor, cari, în decursul pastorației, ajung în atingere cu viața Bisericii și cu interesele ei sfinte.

Deschiderea anului școlar la Școala normală din Arad*)

Cuvânt de păr. consilier Dr. Gh. Ciuhandu

„Veniți, fiilor, ascultați-mă pe mine;
frica Domnului voiu învăța pe voi”.
Psalm 33. v. 10

*Cinstit Colegiu profesoral,
Iubiți elevi!*

Mai ales cu prilejul deschiderii acestui nou an școlar mi-se pare a fi foarte potrivite cuvintele biblice, pe cari vi le adresez. În aceste cuvinte avem o semnificație, sau înțeles adânc, și o precizare, amândouă provenind dela proorocul și marele poet și pedagog religios al vremii sale, care a fost împăratul David, din Legea Veche.

„Frica Domnului”, care e, deci, un pedagog, iață cum ni este ea tâlcuită, de fiul și urmașul lui David, de înțeleptul Solomon, în Cartea Pildelor sale;

„Inceperea înțelepciunii e frica Domnului” (I. 7).

„Frica Domnului urește nedreptatea” (VIII—13).

„Frica Domnului adaugă zilele” (X. 28).

„Întru frica Domnului e nădejdea celui tare și fiilor săi va lăsa *razim și pace*” (14. 27).

„Frica Domnului este *isvor de viață*, și pre cel ce o are îl face a se feri de lațul” (XIV. 28).

„Cu frica Domnului se *fereste fiecare de rău*” (XV. 29).

„Frica Domnului e *învățatură și înțelepciune*” (XVI. 4).

„Frica Domnului e spre *viața omului*” (XIX. 24).

Așa grăesc Scripturile sfinte despre „frica Domnului”. Aceste cuvinte biblice, de tâlcuire, scoase dintr-o singură carte a înțeleptului Solomon, și îndemnul părintelui său prooroc, sunt *glasuri de sus*. Ele au fost inspirate și ele ne răsună de peste milenii de experiență pedagogică-educativă. Ele au fost primite de pedagogia creștină, la baza sa.

*) La 15 Sept. 1938.

Evreii și Mesia

Evreii și Hristos

De M. V.

— Reproducerea interzisă. —

Evreii Așteaptă un Mesia și l-au așteptat încă de acum douămii de ani. O nuanță clară și o precizie despre modul venirii — și însușirile lui Mesia, Evreii nu au. — Versetele profetice despre Mesia, primesc diferite lămuriri și explicațiuni mistice. Fiecare „Tana” sau „Emora” are părerea lui proprie. — (Vezi tratat: *Senhedrin cap. chelec*) În general Evreii cred că pașagiile profetice nu ne pot preciza amănunte deslușite, — pentru că ele pot fi interpretate în înțelesuri multiple. Părerea aceasta merge așa de departe, încât Hilel îndrăznește să declare: „Evreii nu mai au Mesia; l'au mâncat în zilele lui Hischia”. Și totuși crede Hilel, că un Mesia trebuie să vie, în caz contrar ar fi fost exclus ca eretic din colegiul redacțional talmudic. Căci credința în Mesia este socotită ca cea mai de seamă dogmă a religiei evreești. El crede în Mesia din punct de vedere al tradiției, — însă pune puțină bază pe Scriptură, pentru că toate versetele, cari zugrăvesc mărirea

Înțelesul lor creștinesc este, că „frica Domnului” este ceea ce am numi și cu alte cuvinte: religia, pusă în practică și trăită din adins.

În acest înțeles, „frica Domnului” sau religia trăită după vrerea Domnului, nu e un raport dintre rob și tiran, ci o legătură de iubire a lui Dumnezeu către om și de ascultare a omului față de Dumnezeu. Așa fiind, frica Domnului: este un factor educativ de su premă importanță. Repet: de importanță nu numai pentru individ, ci și pentru societate.

Din acest punct de vedere, „frica Domnului” trebuie să străbată, în cruciș și curmeziș, Pedagogia sau arta educativă, care nu poate să-și deie roadele în afară de cadrul principiului de iubire și de ordine și disciplină.

Școala creștinească, în general, și școala românească în special, a fost determinată, în trecutul ei, de acest principiu călăuzitor. De aceea, după cuvântul episcopului apusean, Sailer, deodinioară, rostul învățătorului confesional era și este: de a duce copiii la Hristos. De aceea, în tradiția românească a Ardealului, se punea, la 1675, prin sinodul dela Bălgrad sau Alba-Iulia, de către mitropolitul Sava Brancovici, temelia școlii românești confesionale ardeleni, prin hotărârea, care îndatora pe preoți să cheme copiii cu părinți cu tot, la biserică și să-i învețe acolo, în Dumineci și sărbători. — De aceea, în cărți școlare românești din veacul XVIII, când se înfiripase și o școală populară românească, catehismul vremii de atunci — tipărit în Viena, la 1774 în trei limbi — avea, drept cuvinte începătoare chemarea davidică: „Veniți, fiilor, ascultați-mă pe mine; frica Domnului voiu învăța pe voi...”

Într-o carte românească, tipărită la Buda în 1808, menită a fi celtită de cărturarii românești ai vremii, cari erau dascăli și preoții românești, se vorbește, în acelaș senz, despre două temeuri, prin cari să se deosebească ei, în societatea românească: „învățătura cu *râvnă către legea lui Dumnezeu*” și „*vednicie către învățătura norodului*”.

Cuvintele acestea de indicație profesională, pentru Cler și Dascălime, sunt scoase din Epitomu lui

lui Izrail în vremea lui Mesia, au fost împlinite în timpul regelui Hischia; iar dacă aceasta nu s'a întâmplat în întregul sens al Scripturii, este — din vina noastră — „Păcatele au cauzat-o”. (Vezi Icarim din Rabi Iosif Albo. p I și V^a)

Această concepție au avut-o probabil, și Evreii contemporani cu Hristos, pentru că Talmudul este o enciclopedie ce cuprinde cele mai vechi tradiții.

Acum 1938 ani s'a născut în Betleem, într'un oraș modest din Galileia, un copil cu numele Iisus. Nașterea s'a întâmplat în mod minunat, fără nici o senzație, ca în taină.

Dumnezeu nu se arată prin sgomot.

Cu atenție sfântă, urmăresc aceasta întâmplare, niște oameni din familie și unii din afară.

Înțelepții Răsăritului, Simon Dreptul și Irod. Totul se petrece în taină...

Doisprezece ani, după acest mare eveniment. Și totuși modest la vârsta de 12 ani, ne întâlnim cu acest copil în templu, unde atrage atențiunea înțelepților prin întrebările lui surprinzătoare.

Despre epizodul ciudat, o tăcere lungă: în exterior un om ca toți ceilalți în casa părinților.

Mama păstrează taina și așteaptă.

Dimitrie Țichindeal, — acela care le-a scris și care avea, peste patru ani, să fie primul catihet al acestei școli, — acela, pe al cărui nume l-a împrumutat, mai târziu, acest așezământ de cultură națională.

Patru ani mai târziu dela apariția cărții lui Țichindeal cuprinzând tâlcuirea lucrurilor și rosturilor bisericesti, — poimâne în 17 Sept. vor fi de atunci 126 ani — se aprobase, din partea împăratului de atunci Francisc I, programa sau planul de organizarea acestei școli normale, drept răsplată pentru fidelitatea cetățenească și pentru vrednicile de arme ale Românilor, în războaiele împotriva lui Napoleon.

De atunci, de peste un veac și mai bine, Școala aceasta, pusă sub ocrotirea Bisericii noastre și a episcopiei Aradului, a îndeplinit rostul unui luminos far, de „*învățătură cu râvnă către legea lui Dumnezeu*” și de „*vrednicie către învățătura norodului*”.

Astăzi anumit, fac pomenire de aceste împrejurări de odinioară, pentru drepte temeuri.

Sunt doisprezece ani, de când această școală normală, — care atunci se numea „preparandie” și ațârna de sf. Biserica — a fuzionat cu Școala normă de Stat, existentă aici, întrând într-o feză nouă, printr'un acord cu Ministerul Învățământului public românesc.

Nu este nici locul și nici timpul să grăesc aci, mai de aproape, despre experiențele din cursul celor doisprezece ani, în legătură cu această școală.

Atâta doar, dacă voi semnala, că — în faza nouă, de gândire și de acțiune, cari sunt puse la temelie noulor noastre orânduirii de Stat și de Cultură românească — Statul Român a aflat de bine, printr'un recent Decret-lege, să restabilească legăturile mai de aproape ale episcopiei Aradului cu Școala sa normală de odinioară.

Astfel, inaugurarea acestui an școlar își are și această semnificație specială: *fiica de odinioară*, Școala normală, „*revine la sinul Maicii sale Biserica*”, pentru că d'aci ncolo să poată trăi din nou, în strânsă colaborare de odinioară și să deie roade mai îmbelșugate în slujba prosperării Neamului și Culturii noastre.

Mântuirea lumii prin Dumnezeu - Fiul, e învăluită în mister, ca creațiunea lumii prin Dumnezeu Tatăl.

— Este în al 30-lea an. Situația politică în țară este încordată. Romanii amenință statul evreesc, iar conducătorii evrei se svârcolesc într'un haos politic. Masa evreiască, sub impresia unei primejdii apropiate, are nevoie de ajutor, — într'un Mântuitor. Mântuirea momentană trebuie să fie practică. Mesia cel mistic de odinioară, cu posibilități multilaterale, Cel nemărginit cu puteri de ajutor, care va avea puterea de a produce o schimbare radicală în oameni și în neam — dispăre. Necesitățile spirituale sunt înăbușite, — înălțurate de o scăpare momentană, practică. Nerăbdarea crește. Lucrul principal este ca Mesia să vie îndată. Pretențiile în persoana lui Mesia în sens spiritual cad. Decât, ca atare mai târziu mai bine a-cuma unul mărginit în puteri. Este o problemă a timpului, căci se simte necesitatea unui eliberator de sub jugul Romanilor.

Nevoile practice înăbușe toate legendele și fan-teziile frumoase despre Mesia de până acum.

Imprejurările creiază repede un Mesia cu totul nou; se vorbește de el pretutindeni. Iată, că vine. E erou. Vestimintele lui sunt stropite, — roșii de sân-

gea ce, aici la Arad, se săvârșește prin pomenitul Decret-lege și prin cel de al doilea Decret-lege cu privire la învățământul secundar, este numai o reparare a unei situații, ce nu mai putea să dureze, decât spre pierdere ocștească. Aceste noi orânduirii de stat îmbie Bisericii românești ortodoxe, întregi, o mare cinste și o mare sarcină cu răspunderi morale și culturale: pe aceea, de a avea școli normale și alte școli secundare, cu caracter confesional. Biserica va avea, din nou, cuvântul convenit la formarea Dascălilor și Preoților Neamului; în „frica lui Dumnezeu”.

Aranjamentul acesta nu se face pentru un motiv de orgoliu bisericesc sau ierarhic, ci din temeuri de Stat. S'a ajuns adevă, și în viața de Stat a României, la convingerea, în care noi ardelenii, cu tradiția școlilor confesionale am trăit de lungă vreme, că „frica Domnului” *trebuie reintronată în toate drepturile ei în Învățământul public: trebuie înălțată și fructificată de pe catedrele românești, mari și mici și mai ales în învățământul normal și primar, pentru a ne smulge poporul din amenințatoarea primejdie a răfăcirilor curente și de a-l îndruma, din nou spre Hristos Mântuitorul nostru de totdeauna.*

A trebuit să urmeze, în mod logic și cu o strîngentă necesitate, această revenire — îi putem zice și: *convertire — a politicii de Stat*, pentru că viața însăși a început a ne convinge tot mai mult despre această necesitate publică, în slujba căreia suntem datori, cu toții, să intrăm cu toate forțele noastre de simțire și acțiune.

E potunca vremurilor noi, pe care de o vom împlini, vom salva un prestigiu profesional bisericesc și didactic cultura, și vom fi, împreună, îndrumătorii utili ai vieții Neamului nostru; — ori, la dimpotrivă, vom fi slugi necredincioase și netrebnice.

Biserica noastră, care are experiențe culturale-școlare, pe cari nu le-a uitat și nu și-le va neglija nici în viitor, leagă mari nădejdi de bine, de această întorsătură fericită a lucrurilor, ca și de legăturile mai de aproape cu Hristos, ale acestei școli!

De aceea, Biserica - Mamă a acestei școli,

gele dușmanilor Romani. El tae cu sabia lui în dreapta și în stânga.

Răsbunarea e aproape..

În vremea aceasta Eseezii stau pe malul Iordanului, departe de tulburările politice. O sectă evreiască, cu o atitudine cu totul aparte, la problema evreiască și despre misiunea evreiască. Punctul central al privirilor: cauzele căderii neamului evreesc trebuiesc căutate înlăuntru, nu în afară. Sufletul joacă rolul principal la om, dacă el este într'o armonie desăvârșită cu cerințele dumnezeiești. Toate celelalte probleme se rezolvă de sus. Rolul poporului evreesc este spiritual, contrar celui roman. Necazurile exterioare nu sunt mai mult decât un rezultat de necurățenie interioară. Când Izrail păzește poruncile lui Dumnezeu, Romanii n'au nici o putere asupra lor. Izrail trebuie să-și caute drumul lui, care este împărăția lui Dumnezeu:

— „Pocăiti vă, că s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu.”

Aceasta este chemarea Rabinului lor, conducătorul Ioan Botezătorul. În grupul acesta — al Eseeilor — se vorbește despre un Mesia, cu totul altul. Un Mesia care aduce tertarea păcatelor, bucurie spirituală.

prin Prea Sfințitul Episcop Andrei, pe care l reprezintă aici, face un apel la conștiințele D-v. — profesori și elevi — să fiți și să fim cu toții, la nouile noastre datorii.

Iubiți Elevi !

Cuvântul meu se îndreaptă acum, în special către voi.

Dimitrie Țichindeal, în pomenita sa carte, din care am citat, spune și cuvintele următoare, cu mare înțeles: „Liturgia fără învățătură este ca mâncarea fără sare”.

Dacă inversăm acest cuvânt pilduitor și-l vom aplica la învățatura ce aveți să culegeți aici, ar ieși cuvântul cam așa: Dăscălia fără „frica lui Dumnezeu”, adică fără inspirație religioasă, afară de ideal religios, este ca mâncarea fără sare.

Învățământul românesc, d'abia d'acum, începe să-și primească cuvenita sa porție de sare, pentru a fi gustuos și deplin hrănitor pentru sufletul poporului nostru de creștini, care mult s'a întristat în ultimele decenii, văzând stranele bisericilor mai ales, chiar și înseși bisericile noastre, văduvite de prezența și de colaborarea multora dintre învățătorii noștri crescuți în școale de stat.

Dar de acum înainte, lucrurile, să nădăjduim, se vor schimba. Iar pentru ca aceasta fericită schimbare să se și poată realiza adevărat, e trebuință, nu numai de o sămânță bună de sămănat și de iscusii sămănători în „frica Domnului”, ci și de pământul cel bun, primitor, bine lucrat și aducător de roade, — de *ogorul sufletelor voastre*.

Luați seama, deci, la învățătură: fiți ca albinele silitoare, cari adună faguri de miere, pentru a hrăni cu ea pe alții. Învățătura, ce veți aduna voi aici, are menirea să hrănească un popor.

La școala aceasta aveți, așa dar, să vă împrieteniți cu misiunea sau cu chemarea aceasta, de învățători harnici și cu tragere de inimă.

Biserica se gândește mult la soarta voastră. Și dacă am avut, decurând, la Biserică oarecare ajutoare de împărțit, vouă vi s'au dat cea mai mare parte a

Ioan Botezătorul vorbește despre unul care e mai mare decât el. El va veni îndată; Mesia, mielul lui Dumnezeu.

Eseenii se ocupă foarte puțin de modul interpretării Sfintei Scripturi din partea cărturarilor și și a Farizeilor lor. Viața lor ascetică, drumul către Dumnezeu e simplu, deci și sensul Sfintei Scripturi. Și, după Sf. Scriptură, Mesia este acela care ridică păcatele lumii.

În vremea aceea Iisus părăsește casa Lui. El merge; Dumnezeu-Tatăl îl trimite; timpul marelui revelații a sosit. Mesia apare modest; merge să se boteze, la Ioan; merge printre alții ca toți ceilalți, și nimeni nu-L cunoaște. Inceputul se face exact după Scriptură. (Vezi primul verset din Isaia 53.).

Însă Ioan profetul îl cunoaște și-l arată: „Acesta este mielul lui Dumnezeu celce ridică păcatele lumii”.

Mesia a apărut! Este posibil că nici Eseenii, să nu vadă în persoana lui Iisus, decât un om supranatural. Cel mai sfânt dintre toți oamenii, datorit de Dumnezeu cu calități supranaturale. Ioan povestește despre unul, a cărui curea dela încălțăminte, dânsul nu este vrednic s'o deslege, — și care va boteza cu duh. Însă, de Fiul al lui Dumnezeu, deocamdată, nu este nici o vorbă. Taina e prea mare! Cerurile trebuie să

se deschidă, Sf Duh în chip de porumb trebuie să se coboare și un glas din cer. Numai în aceste împrejurări, El poate să se facă cunoscut cu Fiul lui Dumnezeu.

O surprindere la Eseeni, însă plăcută și neîndolnică. Ioan mărturisește, că a văzut cum s'au deschis cerurile, cum s'a scoborât Duhul Sfânt în chip de porumb și o voce a strigat: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați”.

Taina Sfintei Treimi se descoperă prima dată la botezul Domnului Iisus Hristos și se descoperă în veci numai pentru care se botează în numele Sfintei Treimi... De aci vine atitudinea dușmănoasă și neînțelegerea Fariseilor către Hristos. Celor nebotezați le lipsește revelația; ca atare, ei nu pot să-i ierte însușirea lui Dumnezeiască atribuită Lui de El însuși.

Pasagiile mesianice la Profeți sunt lipsite de o interpretare unifară; le lipsește, deci, importanța de afirmațiuni sigure. Tradiția, legendele etc. știu de un Mesia, ca om supranatural.

Situația critică pentru moment, renunță la însușirile lui în ce privește îmbunătățirea situației spirituale, cerându-l într-o formă mărginită de un mare erou; de un liberator politic. Dacă Hristos ar fi apărut în vre-

Predica de pe barcă

Pr. Gh. Perva

Domnul Hristos era o mare nouăte pentru contemporanii Lui și din cauza formei și a împrejurărilor în cari învăța. Mai marii vremurilor de atunci, consuli, arhierii sinedriști, nu vorbeau ori judecau decât în locurile oficiale și cu oarecare ritual. Iisus spre deosebire de ei, învăța oriunde, oricând și prin toată purtarea Sa.

Dacă învăța de pe munte, în templu, în casele păcătoșilor, trecând prin holde, pe la vamă, pe drumurile unde stau orbii; dacă da sențință ca aceea cu temea păcătoasă, fără să răsfoiască în cărți numai aplecându-se și scriind ceva cu degetul pe pământ (Io. VIII, 11), o face de bună seama cu scopul ca să înțelegem că lumina, mângâierea, trebuiesc bine proporționate printre oameni și că adesea, dreptate, judecata de bun simț, se poate face fără multe ocolisuri: numai „aplecându-te”, căutând ceva în tine însuși.

se deschidă, Sf Duh în chip de porumb trebuie să se coboare și un glas din cer. Numai în aceste împrejurări, El poate să se facă cunoscut cu Fiul lui Dumnezeu.

O surprindere la Eseeni, însă plăcută și neîndolnică. Ioan mărturisește, că a văzut cum s'au deschis cerurile, cum s'a scoborât Duhul Sfânt în chip de porumb și o voce a strigat: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați”.

Taina Sfintei Treimi se descoperă prima dată la botezul Domnului Iisus Hristos și se descoperă în veci numai pentru care se botează în numele Sfintei Treimi...

De aci vine atitudinea dușmănoasă și neînțelegerea Fariseilor către Hristos. Celor nebotezați le lipsește revelația; ca atare, ei nu pot să-i ierte însușirea lui Dumnezeiască atribuită Lui de El însuși.

Pasagiile mesianice la Profeți sunt lipsite de o interpretare unifară; le lipsește, deci, importanța de afirmațiuni sigure. Tradiția, legendele etc. știu de un Mesia, ca om supranatural.

Situația critică pentru moment, renunță la însușirile lui în ce privește îmbunătățirea situației spirituale, cerându-l într-o formă mărginită de un mare erou; de un liberator politic. Dacă Hristos ar fi apărut în vre-

Chiar și o barcă, care s'a sbătut o noapte întreagă fără să prindă pești decât numai la ziua, poate să ne învețe ceva. (Intr'o legendă pe care am citit-o undeva, se spune că Iisus a avut de spus ceva și despre un câine mort pe care l-a găsit în cale-l: l-a lăudat albeața dinților).

Erau două bărci. (Luca V. 1-11). Una a rămas desnădăjduită și fără treabă lângă uscat: Templul lumii vechi; cealaltă, care avea în ea pe Domnul Hristos, Biserica N. T., s'a îndepărtat puțin de uscat — spre a arăta că, Biserica deși în contact cu poporul, totuși trebuie să fie independentă și departe de interesele pământului — apoi a înaintat curajos în adânc. Biserica N. T., întocmai ca și pescarii din evanghelie, a avut timpul ei de trudă; întocmai ca și mreja care s'a rupt de mulțimea peștilor, a avut timpul ei de sfârșire, când prin spărturi s'au strecurat mușii și s'au răfăcut.

Cuvintele Domnului către Petru: „Nu te teme; de acum vei vâna oameni“, ne indică înțelesul și scopul acestei întâmplări. — Așa va fi și la încreștinarea oamenilor. Veți osteni „noapți“ întregi, veți arunca mreja la dreapta, la stânga și o veți scoate adesea plină de nămol și lucruri fără valoare. Nu desnădăjduiți însă. Vânatul gras, îi veți avea când la stăruința voastră se va adăuga și binecuvântarea lui Dumnezeu Cereji-o. Căutați-o.

„Toată noaptea ne-am trudit și nimic n'am prins dar după cuvântul tău vom arunca mreja“. Aci e taina reușitei. Să arunci „mreja“ după cuvântul lui Dumnezeu, după voia Lui.

Evangelia aceasta, rânduiește toamna, când omul ia socoala la ceea ce a adunat, poate fi spre întărire și putere, și acelora la cari toamna cea bogată nu le-a umplut hambarele. Oricărui ostenitor în bine, fără succes imediat, să-i fie spre încurajare.

mea aceea cu condițiile Sale spirituale, fără să se fi numit Fiul lui Dumnezeu, numai un Mesia liberator spiritual, n'ar fi fost mai mult decât o decepție și, ca atare, ar fi fost condamnat prin ignoranță ca toți care nu vin la timpul lor și nu se acomodează la cerințele Statului. Chiar și activitatea lui ca reformator între adepții Săi nu i'ar fi procurat mai multe neajunsuri decât celorlalți conducători sectanți.

Mânia fariseilor către El, cari i'au cauzat răstignirea, zace în mărturisirea lui ca Fiul al lui Dumnezeu. Aceasta n'a putut-o ierta fanatismul lor orb și fals.

Iată, aici se începe drama cea mare a „poporului ales“. Iși tăgăduiește creatorul, și L neagă pe acesta, despre care au profetizat și l'au prevăzut profetii lor.

„Boul cunoaște pe acela care l'a cumpărat, măgarul ieslea stăpânului, Izrail nu vrea să știe, poporul meu nu vrea să înțeleagă.“ Așa păfește un popor, care se joacă cu Scriptura, care își pierde capul cu comentări sofisticate despre cartea cea mai sfântă.

Drama e de acum veche, suntem în anul 1938 dela nașterea lui Hristos. Timpul și Istoria au confirmat și verificat dumnezeirea lui Hristos. Totul s'a împlinit, precis, după Sf. Scriptură. Dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui e lăudat numele lui Dumnezeu Tatăl prin Iisus Hristos și, totuși, rabinii, moștenitorii sofisticele stupide, sunt robiți de aceeași mânie și nu pot să-i erte lui Hristos însușirea lui Dumnezeiască. Până când?..

Inceperea anului judecătoresc dela Trib. din Arad*)

— Cuvântarea P. C. S. Păr. profesor Dr. Nic. Popovici —

Săvârșind sfințirea apei și înălțând rugăciuni către Atotdreptul Dumnezeu, ca să binecuvânteze începerea noului an judecătoresc dela Arad. Vă rog să-mi dați voie ca, în câteva cuvinte, să arăt rostul acestui act sfințitor în cadrul solemnității de azi.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a întemeiat Sfânta Sa Biserică, pentruca prin Ea oamenii să se sfințească și voința lor să se îndrepte spre voința dumnezească, supunându-se întru toate acesteia. Iar voința lui Dumnezeu este, ca oamenii, adorând pe Creatorul lor, să se iubească între oalță, să lucreze împreună pentru binele obșteșc și să se pregătească pentru dobândirea fericirii celei veșnice. Acest fel îl urmărește Biserica prin toate acțiunile sale; și pentru atingerea lui în cursul tuturor veacurilor și-a afirmat influența sa binefăcătoare și sfințitoare asupra tuturor domeniilor din viața societății omenești.

Așa și în privința Justiției, a exercitării puterii judecătorești, Biserica cere afirmarea dreptății absolute, a dreptății dumnezeiești, considerând pe slujitorii Dreptății, pe judecători, drept organe instituite după și prin voia lui Dumnezeu, „trimiși de Dumnezeu pentru pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine“ (I. Petru 2,13), „căci nu este autoritate decât numai dela Dumnezeu, și cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite“ (Rom. 13,1).

Dorința Bisericii de a se realiza dreptatea supremă în Justiție se vede și din împrejurarea că, în veacurile primare ale Creștinismului, organele bisericesti au primit dela mai mulți împărași romani, între alții dela Constantin cel Mare, încreștinătorul imperiului roman, și dela Iustinian, marele codificator al Dreptului roman, înținse atribuții judecătorești, nu numai în afacerile bisericesti, ci și în cele civile și cele criminale. Aceste atribuții în Bisericile ortodoxe din imperiul turcesc, în ceea ce privește chestiunile civile, s'au păstrat chiar și până în timpul modern. Dar și la noi, la Români, Biserica avea în timpurile mai vechi înținse atribuții la distribuirea Dreptății, fiind legiurile bisericesti, codificate în pravila cea mare sau Indreptarea Legii, chiar normative la împărțirea Dreptății.

Astăzi Biserica nu mai exercită direct puterea judecătorească, dar dreapta distribuire a Dreptății și acum este esențial condiționată de realizarea principiilor religiei creștine în Justiție, fiindcă dacă judecătorul nu are la îndemână un text precis de lege, pe care să-l aplice, — și cred că acesta este cazul de cele mai multe ori, — atunci va judeca după conștiința sa. Și fiind sufletul omeneșc o schinteaie divină, judecătorul, când se conduce după aprecierea sa, este îndrumat de voința dumnezească, și numai acel judecător va da o sentință dreaptă, care în sufletul său se lasă condus de legile dumnezeiești și creștinești, veșnice. Astfel, exercitarea puterii judecătorești este strâns legată și nedespartită de realizarea principiilor legilor dumnezeiești, a căror păstrătoare fidelă este Sf. noastră Biserică.

În acest senz am înțeles să săvârșesc actul sfințitor de acum, din încredințarea Prea Sfințitului nostru

*) La 15 Sept. a. c.

Episcop *Andrei*, care trimite și binecuvântarea Sa arhierască asupra Domniilor Voastre, la inaugurarea noului an judecătoresc, care prin voia lui Dumnezeu se va desfășura sub înalta ocrotire și glorioasă stăpânire a Indrumătorului nostru suprem, *Maj. Sa Regele Carol II*, Care, cu atâtă înțelepciune și siguranță, conduce destinele Statului nostru în vremurile tulburi și grele de azi și pentru Care, și de astă dată, ne-am rugat lui Dumnezeu ca să-I dăruiască sănătate deplină, la mulți ani, spre gloria Țării și spre propășirea Sf. noastre Biserici și a Neamului Românesc, și Căruia să-I strigăm cu toții: Să trăiască la mulți ani!

MISIONARE

„Oastea Domnului” și sectele

Pr. C. Turicu

Frăția creștină „Oastea Domnului” s'a organizat din partea conducerii noastre din central mitropoliei, în primul rând cu intenția de a satisface necesitățile religioase ale credincioșilor noștri, scoțându-i din mrejele întinse de diferitele secte.

Sectele au ajuns rezultate, datorită și faptului că menajau tendințele de manifestare a unor creștini, pentru a-și putea și ei dovedi în fața mulțimii unele facultăți intelectuale ori dexterități artistice. Acest moment psihologic poate da roade binecuvântate; dar, în același timp — în lipsa unei conduceri autorizate și canonice — poate ușor duce la erezii, deci la starea critică, în care se găsesc toate sectele religioase. „Oastea Domnului” numai sub vigilenta și autoritara conducere a Bisericii se poate feri de a decădea în felul sectelor. De aceea se cere dela slugitorii altarelor noastre o continuită și perseverență urmărind a acestei mișcări, nelipsind preotul dela nici-o întrunire organizată de această frăție creștinească.

Acolo unde preotul veghează și conduce întreaga acțiune a „Oastei”, ea aduce din nou în sânul mamei noastre Biserici pe mulți, cari rătăciseră printre sectari. Avem cazul din Arad-Pârneava, unde predicatorul, care odinioară a condus comunitatea baptistă și la munca căruia s'a ridicat capiştea din str. Dorobanților, prin „Oastea Domnului” a revenit la sf. Biserică. Același caz s'a petrecut la Micălaca, cu predicatorul sămbătiștilor. Ambii s'au reîntors la mamă, după o absență de 17—20 ani, făcând din nou formele de revenire. Tot datorită misionarismului „Oastei” se mulțumește revenirea la sf. Biserică a unui „naîntemergător” și „botezător” de pe vremuri al comunității baptiste fost membru în consiliul suprem al uniunii baptiste ungare, care a „botezat” de baptiști mai multe sute de rătăciți de pe teritoriul județului Arad. Azi este unul dintre cei mai activi creștini ai bisericii noastre, participând la toate serviciile divine și combatând cu toate armele credinții noastre ortodoxe rătăcirea lui de odinioară. În felul acesta „Oastea” se face un mijloc misionar de readucere la vatra străbună a fiilor rătăciți dela legea noastră strămoșească.

În același timp se găsesc și cazuri regretabile, că dela „Oaste” s'au făcut treceri la o sectă oarecare. De ce? — Din lipsa conducerii canonice a autorității*) noastre bisericesti! Preotul i-a lăsat de capul lor, iar turma a luat-o spre prăpastie. În privința aceasta, poate servi cazul din parohia Agriș, unde nu de mult auto-

ritățile jandarmeriei au deținut pe o seamă de așa ziși „spiriti”, ca membri unei secte oprită de lege.

Cine erau „spiritii din Agriș”?

Toți au fost odinioară „Ostașii” părintelui răposat și de ple memorie Gheorghe Papp, care le-a fost un părinte sufletesc bun și vecinic cu ei, conducându-i spre Ilmanul cel bun. După moartea bunului păstor, în lipsa de interes și autoritate*) bisericască adunarea „Oastei” s'a prefăcut într'un fel de seans spiritistic, lăsând să se comunice printr'un mediu cu „spiritele”. Membri acestor „adunări” nu au părăsit sf. Biserică. Ei și azi sunt între cei dintâi la sfintele slujbe, nici nu au făcut trecere la nici o sectă.

Atunci de ce i-a deținut jandarmii?

— Fiindcă i-a aflat, întruniți, fără de preot și făcând seara și în ascuns unele acte de credință fără de cap.

Pentru unele ca aceste aberări ale „Oastei” din unele locuri a cerut întrunirea dela schitul Feredeu printr'o „moțiune” ca preoții noștri să nu părăsească „Oastea”, acolo unde este în ființă.

Misionarismul „Oastei” este garantat printr'o conducere înțeleaptă, venită din partea intelectualilor noștri, în rândul prim — fără doar și poate — preotul, apoi învățătorul, medicul și notarul din comună.

În chipul acesta s'au făcut organizațiile în Eparhia Orăzii, unde „Oastea” nu se mărginește la credincioșii mai ales credincioasele din pătura țărănimii noastre, ci s'au înglobat dintru început și o seamă de intelectuali în această mișcare religioasă.

Congresul „Oastei” din Oradea de nainte cu trei ani a fost o manifestare religioasă de proporții grandioase și de documentări concrete pe terenul misionarismului intern și al carității creștine.

În 22 și 23 Octombrie a. c. se va ține din nou un Congres al „Oastei Domnului” la Oradea. Comitetul central de conducere s'a întrunit și a luat măsuri în vederea acestei manifestări de credință ortodoxă la frontieră. Ea va fi și de data aceasta tot atât de demnă și plină de pietate. Prea Sf. Nicolae a încredințat pe consilierii săi Z. Moga și I. Evușian, să stea întru ajutorul preoților Bolcaș, Iojă și Lupșa. Așa că statul major al sf. Biserici este în frunte. Acesta este apoi secondat de corpul ofițerilor-ostași, pentru cari găsim nume de intelectuali ca: Inspector școlar Pompiliu Dan, Adv. Pavel Malița, expert contabil Eftimiu Mihoc, Căp. Ilie Parfenie, consilierul municipal Crăciun Dăne, apoi garda doamnelor portărei Popescu, Ana Noji etc. tot atâtea forțe intelectuale puse în serviciul misionarismului ortodox.

Pentru acest congres ne pregătim și noi cei din Eparhia Aradului, deocamdată ca participanți în număr cât mai mare: să învățăm și să urmăm pilda cea bună.

Rog pe frații preoți, conducători de „Oaste”, să se pregătească pentru a participa cu delegați, la acest congres al fraților din Oradea.

Despre ce să predicăm

Duminea XIX după Rusalii. Întreg capitolul 6 dela Luca, în care se cuprinde și pericopa Evangheliei de azi, este destinat de Mântuitorul desăvârșirii creștinești. Este vorba aci despre fericirea creștină, despre dragoslea adevărată — chiar față de vrăjmași — despre dreptatea creștină, despre blândețea creștină.

*) ?? Redacția.

Vorbind despre aceasta din urmă vom cunoaște, că adeseori când aspirațiunile eului nostru egoist nu sunt satisfăcute, ne simțim foarte jigniți. Totuș și alții au drepturile lor juste, păreriile lor, însușirile lor. Poate acestea trebuie să le recunoaștem, să le admitem, să le primim și judecăm cu dreptate și blândețe creștinească. Numai în felul acesta este posibilă pacea socială, împreună-viețuirea pacinică între oameni. Adeseori trebuie să jertfim ambițiunile noastre, să abandonăm ideile, drepturile și principiile, fără încăpăținare, fără răutate și invidie.

Aceasta o cere blândețea creștină.

Mai mult chiar, dacă tu nu te crezi rău, pe alții dacă nu-i crezi mai buni, în nici un caz să nu-i crezi mai răi ca tine.

Nu trebuie să vedem paiul în ochiul altora, iar bârna din ochii noștri să n'o observăm. (Luca 6₄₁). Să avem curajul de a ne descătușa din ghiarele egoismului nostru.

O altă însușire pe care o cere blândețea creștină, este răbdarea plină de mărinimie. „Purtați sarcina unul altuia“. (Gal. 6₂). Să ne suferim unii pe alții, scăderile de caracter ale altora să le îndreptăm cu bunăvoință, ba adeseori să le luăm asupra noastră ca o cruce de purtat pe urmele lui Iisus. În toate împrejurările și manifestările vieții sociale, să încunjurăm orice privilegiu de ceartă și de contrazicere răutăcioasă, pentru ca toți una să fim. (Ioan 17₂₁). Cei mari pe cei mici, cei tineri pe cei bătrâni prieteni, pe prieteni și pe vrăjmași, vecini pe vecini, să se tolereze unii pe alții cu blândețe și bunăvoință creștinească. Iar dacă totuș se întâmplă vre-o neînțelegere, nu lăsați să apună soarele peste mânia voastră. (Efes 4₂₆).

Fii totdeauna tu cel dintâi care întinzi mâna de împăcare. Aceasta este adevărata virtute creștinească. Numai astfel urmezi într'adevăr învățătura și pilda Mântuitorului Iisus

Informațiuni

Intrunire colegială. Seria absolvenților Teologiei Ort. Române Arad, din anul 1928, se întrunesc la Arad, în ziua de Joi 6 Octombrie 1938, pentru a comemora 10 ani, dela terminarea studiilor teologice. Aviz celor interesați.

Nr. 7929 | 1938.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 29 Septembrie 1938, orele 10, se va ține la Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad, Secția economică, licitație publică, pentru vânzarea unui automobil uzat, marca Daimler, evaluat la suma de 25000 lei.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 80—110 inclusiv din Legea Contabilității publice, Regulamentul O. C. L. și normele publicate în Monitorul Oficial nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Toate persoanele, cari vor lua parte la licitație, vor depune, pe lângă ofertă și o garanție de 5% din suma oferită, iar oferta se va face numai în conformitate cu caletele de sarcini, cari pot fi văzute în fiecare zi de lucru, în orele oficiale, la Secția economică a Consiliului Eparhial.

Arad, la 12 Septembrie 1938.

Seculin
Consilier, ref. eparhial

Publicațiune

Pentru repararea exterioară a bisericii din comuna Mocioni, se va ține licitație la 28 Septembrie 1938 la of. parohial, în baza condițiilor consiliului parohial unde se pot vedea zilnic.

Toate speșele pentru devizele aprobate, participare și altele privesc pe amatori. *Consiliul parohial.*

Concurs

pentru Școala de cântăreți bisericești

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în școala de cântăreți a Eparhiei Aradului pentru anul școlar 1938/39 se primesc elevi în etate de 17—30 ani, absolvenți de cel puțin 4 (patru) clase primare.

Elevii interni vor plăti pentru întreținere, hrană, locuință și taxe școlare pe anul școlar 1938/39 o taxă de lei 6000 în 2 rate, din care: 3000 lei la înscriere, iar 3000 lei la 1 Februarie 1939.

Elevii externi vor plăti o taxă școlară de lei 2400.

Cererile de admitere vor fi însoțite de următoarele documente:

1. Extras din matricula botezaților.
2. Certificat școlar.
3. Certificat de moralitate dela oficiul parohial.
4. Certificat medical că e complet sănătos și apt pentru funcțiunea de cântăreț bisericesc.

Școala se va deschide la 1 Noembrie 1938 numai dacă se vor înscrie elevi în număr suficient.

Cererile de primire se vor înalta aici până la 15 Octombrie a. c.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 22 Septembrie 1938.

† Andrel
Episcop

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Concurs

Conform rezoluțiunii Ven. Cons. Eparhial ort. român din Arad Nr. 790/1938, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala“, pentru îndeplinirea parohiei I. din Târnova, devenită vacantă prin pensionarea preotului Teodor Dreclin.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Uzufuctul unei sesiuni parohiale constătătoare din 32 jug. cad. pământ arabil, cu dreptul cuvenit de pădure și pășune și câneplăștele aparținătoare sesiunii.
2. Birul și stolele legale dela 240 numere de casă.

3. Preotul ales se va îngriji de locuință. Este creat un fond pentru zidire de casă parohială.

4. Intregirea dotației dela stat, pe care parohia nu o garantează.

Parohia e de cl. I. Dela recurenți se cere cvalificațiunea prescrisă pentru clasa I.

Alesul va avea să catehizeze la școala primară de stat din loc, în clasele la cari va fi repartizat de superioritatea bisericească, fără altă remunerație și să achite regulat toate impozitele după întreg beneficiul său.

Cererile de concurs însoțite de certificatele justificative, adresate cons. paroh. ort. român din Târnova jud. Arad se vor înalta Veneratului Consiliu E-

parhial ort. român din Arad, iar recurenții vor cere aprobarea prealabilă a Prea Sf. Sale Episcopului Eparhial Andrei pentru a putea concura și învoirea P. C. Sale protopop tractual pentru a se putea prezenta în sf. biserica din Târnova spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Dat în ședința consiliului paroh. ort. român din 4 Septembrie 1938.

Preot *Iustin Mureșan* ss. *Gheorghe Deta* ss.
președinte notar

În înțelegere cu mine :

Aurel Adamovici ss. protopop

(2—3) □

Pentru îndeplinirea postului de protopresbiter la tractul Aradului și de paroh la parohia centrală din Arad, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare a concursului în organul „Biserica și Școala”, cu dotațiunea :

I. Dela parohia centrală Arad :

1. sesiunea parohială aparținătoare parohiei protopopeștil ;

2. birul parohial și stolele legale ;

3. salariul dela Stat, conform legilor în vigoare ;

II. Dela protopopiat :

a) retribuțiunea dela Consiliul Eparhial ;

b) birul protopopesesc dela fiecare preot (paroh, adm. par., capelan) ;

c) diurnele legale pentru vizitarea canonică ;

d) speșele Cancelariei protopopești, stabilite prin bugetul Cancelariei ;

e) dotația dela Stat, conform bugetului general al Statului ;

f) relut de cortel, până când va primi locuință în casa protopopească.

Toate dările și sarcinile publice după sesiunea parohială, le va suporta protopopul.

Aspirații la acest post se arăază, că în termenul indicat în acest concurs, să înainteze Consiliului Eparhial din Arad recursurile lor instruite cu documentele de cvalificațiune, prescrise în § 53 din Statutul Organic și prin concluzul congresual Nr. 111 din 1888 și anume : să dovedească cvalificațiunea cerută dela reflectanții la parohiile de clasa primă, să producă testimoniu de bacalaureat (maturitate) și să dovedească cu certificat, că au împlinit cel puțin cinci ani în serviciul bisericesc, cu succes deplin mulțumitor și că prin zelul, capacitatea și diligența lor s'au distins pe terenul bisericesc și cultural.

Arad, din ședința plenară a Consiliului eparhial ort. rom. din Arad, ținută la 10 Septembrie 1938.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

2—3 □

Consiliul parohial ort. român din *Grâniceri*, protopopiatul Chișineu-Criș, în urma rezoluțiunii Ven. Consiliu eparhial cu Nr. 7363/1938, publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea parohiei devenită vacantă prin pensionarea preotului *Gheorghe Turic*.

Beneficiile împreunate cu acest post de paroh sunt :

1. Folosința sesiei parohiale, care constă din 28 jugh. cad. pământ arabil.

2. Casa parohială, după renovarea edificiului școlar.

3. Birul preotesec legal.

4. Stolele legale.

5. Intregirea salariului dela Stat, pentru care pa-

rohia nu garantează.

Parohia este de *clasa I-a rurală*.

Parohul ales va servi în *Dumineci* și sărbători și va predica oridecâteori este de rând, ca săptămânal. Va catehiza la salele și clasele unde va fi împărțit de autoritatea sa superioară.

Va suporta achitând regulat toate impozitele către Stat și comună, după întreg beneficiul său preotesec.

Concurenții la acest post de paroh, se vor prezenta în vre-o *Duminecă* ori sărbătoare, — având în prealabil avizul protopopului —, în sf. Biserică din *Grâniceri* pentru a-și arăta dexteritățile în serviciu, oratorie și cântare și a face cunoștință cu credincioșii conformându-se strict dispozițiilor din art. 33. al *Regulamentului pentru parohii*.

Cererile însoțite de actele justificative adresate Consiliului parohial, ort. român din *Grâniceri*, se vor înainta Ven. Consiliu eparhial în termenul concursual, îndatorându-se concurenții a cere în prealabil autorizația Prea Sf. Sale Părintelui Episcop eparhial de a putea concura la parohie.

Dat în ședința Consiliului parohial ort. rom. din *Grâniceri*, dela 14 Septembrie anul 1938.

Preot *Octavian T. Turicu* ss. *Gheorghe Rediș* ss.
președinte notar

În conțelegere cu :

P. Marșieu

protopop

1—3

□

Conform rezoluțiunii Ven. Cons. Eparhial ort. român din Arad Nr. 497 | 1938, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea parohiei de cl. I. din *Dud*, devenită vacantă prin pensionarea preotului *Dionisie Mateș*.

Venitele acestei parohii sunt :

1. Uzufuctul unei sesiuni parohiale în estindeerea ei de astăzi, cu dreptul cuvenit de pășune și pădure.

2. Două (2) jugh. cad. 817 st. p. pământ arător și fânaș în „Gura Migeșului” ca răscumpărarea birului parohial.

3. Stolele legale.

4. Birul parohial.

5. Casă parohială și grădină.

6. Intregirea dotației dela Stat, pe care parohia nu o garantează.

7. Parohia e de cl. I. dela recurenții se cere cvalificațiunea prescrisă pentru *clasa I*.

Alesul va avea să catehizeze la școala primară de Stat din loc fără altă remunerație și să achite regulat toate impozitele după întreg beneficiul său.

Cererile de concurs însoțite de actele justificative adresate Consiliului parohial ort. rom. din *Dud* jud. Arad, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. român din Arad, iar recurenții vor cere aprobarea prealabilă a P. S. Sale Episcopului Eparhial Andrei pentru a putea concura și învoirea P. C. Sale păr. protopop tractual pentru a se putea prezenta în sf. Biserică din *Dud*, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Dat în ședința extraordinară a cons. par. ort. român din *Dud*, ținută la 14 Septembrie 1938.

ss. *Dionisie Mateș*

ss. *Neța Necșa*

preș. cons. par.

notar

În înțelegere cu :

ss. *Aurel Adamoviciu*

protopop

1—3